

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
«ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ»

(Ποιηθείς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ὑπὸ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου,
Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας).

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως λέγομεν τὸν παρόντα ψαλμόν.
Ψαλμὸς ρμβ' 142

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου. Ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστών ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ ἐλεός σου ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα· γνῶρισόν μοι Κύριε ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀπ' οὐρανοῦ ξένη μορφή ὡς ἐπέστη, ὁ Γαβριήλ τῶν ἀσωμάτων ὁ ἄρχων, τῇ σῆ Εἰκόνι ἔστη καὶ ἐβόησεν· Ἄξιόν ἐστιν Ἀγνή, ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν, ὡς ἀειμακάριστον, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα. Ἄλλ' ὦ Παρθένε Δέσποινα ἡμᾶς, τῇ κραταιᾷ σου, πρεσβείᾳ περίεπε..

Δόξα. Καὶ νῦν... Ὅμοιον.

Καθάπερ γέρας καὶ διάδημα θεῖον, ὁ περιώνυμος ναὸς τοῦ Πρωτάτου, τὴν σὴν Εἰκόνα κεκτημένος γάννυται, ἅπας δὲ ὁ κληρὸς σου ταύτῃ πίστει προστρέχει, Ἄξιόν ἐστι βοῶν, ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν, σὲ τοῦ Θεοῦ Μητέρα τὴν Ἀγνήν, τὴν ῥυομένην ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος των οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με, ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιόν μὴ ἀντανέλῃς ἀπ’ ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἂν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μύσχους.

**Καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Ἄξιόν ἐστιν ὑμνεῖν σε Κόρη. Γερασίμου»
ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.**

Ἀφ’ ὕψους ἐπέστη ὁ Γαβριήλ, Μοναχοῦ ἐν εἶδει, καὶ ἐβόα πανευλαβῶς. Ἄξιόν ἐστὶ σε μακαρίζειν, ὡς τοῦ Σωτῆρος Μητέρα πανάφθορον.

Ἐνίσας τῷ ὕμνῳ σου τῷ καινῷ, νυκτὶ ὡς ἐπέστη, τὸν μονάζοντα ὁ φανείς, οὕτω πρέπον ἔλεγε δοξάζειν, καὶ ἀνυμνεῖν τὴν Ἀγνὴν Θεομήτορα.

Δόξα Πατρὶ ...

Ἰσχὺν καὶ παράκλησιν ἀληθῆ, λαμβάνομεν Κόρη, ἐξ Εἰκόνοσ σου τῆς σεπτῆς, Ἄξιόν ἐστὶ τῆς καλουμένης, καὶ χορηγούσης, ἡμῖν χάριν ἀφθορον.

Καὶ νῦν ...

Ὀλόφωτον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ, Ἀγνὴ Θεοτόκε, τὸν σὸν κλῆρον τὸν εὐαγῆ, Ἄθω τὸ περίοπτόν σου Ὅρος, πάσης ἀνάγκης καὶ βλάβης ἀπάλλαττε.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νᾶμα ἄϋλον βλύζει, ἡ σὴ Εἰκὼν ᾽Αχραντε, ᾽Αξιόν ἐστιν ἀοράτως, ἐπισκιάσει σου, θείας χρηστότητος, καὶ γλυκασμὸν σωτηρίας, τοῖς πιστῶς προσπίπτουσι, ταύτη ἐκάστοτε.

Ἐν νυκτὶ ὡς ἐπέστη, ὕμνον τὸν σὸν ἔψαλλε, ξένη ἐν μορφῇ Θεοτόκε, πρὸ τῆς Εἰκόνοσ σου, ὁ θεῖος ᾽Αγγελος, ὃν νῦν μιμούμενοι πίστει, ἄδομεν δοξάζοντες, τὰ μεγαλειά σου.

Σωτηρίαν ἐξαίτει, καὶ τῶν παθῶν λύτρωσιν, τοῖς ἐν τῷ ἀγίῳ σου κλήρῳ, πιστῶς μονάζουσιν, ὡς ἐπηγγείλω Ἀγνή, καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, Θεογεννήτρια.

Τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, καὶ θαυμαστὴν ᾽Αχραντε, ᾽Αξιόν ἐστιν ἦν καλοῦμεν, ὡσπερ ἀγίασμα, περικυκλοῦντες πιστῶς, καὶ ἀσπαζόμενοι πόθῳ, ἐξ αὐτῆς λαμβάνομεν, χάριν καὶ ἔλεος.

Διάσωσον Θεοκυῆτορ τὸν κληρὸν σου πάσης βλάβης, τὸν ἐν πίστει τῇ σῇ Εἰκόνι προσπίπτοντα, ἧ πάλαι ἤσεν ᾽Αρχάγγελος τὸν σὸν ὕμνον.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

ᾠχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάτιν θερμὴν, ὃ ᾽Αθως σε πεπλούτηκε, καὶ πίστει Ἀγνή, τὴν ἱεράν Εἰκόνα σου, τὴν καλουμένην Δέσποινα ᾽Αξιόν ἐστιν περιπτύσσεται, καὶ ἐκβοᾷ ἐκ βαθέων ψυχῆς· Μὴ παύσῃ Παρθένε περιέπων με.

ᾠδὴ δ' . Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰερὸν φυλακτήριον, καὶ σεπτὸν ἀγλαΐσμα τὴν Εἰκόνα σου, ὁ ναὸς Πρωτάτου κέκτηται, ᾽Αξιόν ἐστι τὴν ὑπερθαύμαστον.

Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ παντοίων πόνων καὶ περιστάσεων, τοὺς προσπίπτοντας Πανάμωμε, ᾽Αξιόν ἐστι σὼ Ἐκτυπώματι.

Ἵπερύμνητε Δέσποινα, ἡμῶν τὰς δεήσεις προσδέχου πάντοτε, ὡς ἐδέξω πάλαι ᾽Αχραντε, τὸν τοῦ ᾽Αρχαγγέλου ὕμνον ἅγιον.

Μοναστῆς ὁ θεόληπτος, ἐν πλακὶ ὡς εἶδε τὸν ἐγχαράξαντα, τῷ δακτύλῳ τὸ μελώδημα, ἐκπληκτος ἀνύμνει σε Πανύμνητε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νύκτα τῶν παθῶν, τῷ φωτὶ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἀποδίωκε Παρθένε ἀφ' ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει προσπιπτόντων τῇ Εἰκόνι σου.

Ἔχει ὁ ναός, τοῦ Πρωτάτου Παναμώμητε, ὡς θησαύρισμα ᾧ Ἄξιόν ἐστι, τὴν Εἰκόνα σου τὴν θείαν σεμνυνόμενος.

Ἴδε συμπαθῶς, τοὺς ἐστῶτας μετὰ πίστεως, τῇ Εἰκόνι σου ᾧ Ἄξιόν ἐστι, καὶ παράσχου ἡμῖν πᾶσι τὰ αἰτήματα.

Νόσων χαλεπῶν, καὶ ποικίλων περιστάσεων, καὶ ἐχθρῶν τῶν ἀοράτων τῆς φθορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς φυλάττε Πανύμνητε.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σωτῆρος, καὶ τοῦ Θεοῦ ὡς Μητέρα, ἀνυμνῶν σε ὁ φανεῖς ἀνεβόα, ἄξιον ὄντως ἐστὶ τοῦ δοξάζειν, καὶ μακαρίζειν τὴν μόνην Πανύμνητον, ὣν μοναχὸς ὁ εὐλαβής, ἐπακούσας ἐξίστατο Δέσποινα.

Ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Πρωτάτου, προσιόντες τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, πανευλαβῶς προσκυνοῦντες βοῶμεν· Ἄξιον ὄντως ἐστὶ μακαρίζειν σέ, οἶα Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Ἄθω προστάτιν καὶ ἔφορον.

Κατεῖδεν, ὁ μοναστῆς ξένον θαῦμα, τῷ δακτύλῳ χαραχθεῖσαν τὴν πλάκα· νῦν δὲ ἡμεῖς τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, παρεστηκότες βοῶμεν ἐν θαύματι· Θεογεννητορ Μαριάμ, σὺ ἡμῶν προστασία καὶ ἔφορος.

Ὁ ὕμνος, ὃν Γαβριὴλ πάλαι ἤσε, τῇ ἀγίᾳ σου Εἰκόνι Παρθένε, διαβεβόηται πάση τῇ κτίσει, καὶ Ἐκκλησία Χριστοῦ ἡ Ὁρθόδοξος, σὺν Ἄθωνι τῷ εὐαγεῖ, ἀνυμνεῖ τὰ πολλὰ μεγαλεῖά σου.

Διάσωσον Θεοκυῆτορ τὸν κληρὸν σου πάσης βλάβης, τὸν ἐν πίστει τῇ σῇ Εἰκόνι προσπίπτοντα, ἧ πάλαι ἤσεν Ἀρχάγγελος τὸν σὸν ὕμνον.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου πιστῶς κράζοντες, Κεχαριτωμένη Μῆτερ Ἀειπάρθενε, Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς βοῶμέν σοι, μακαρίζειν σε καὶ ἀνυμνεῖν τὴν παμμακάριστον ἀεὶ, καὶ Μητέρα τοῦ Κτίσαντος· Σὺ γὰρ Θεογεννητορ, Ἄθωνος προστασία, καὶ μεσιτεία πρὸς Θεόν, ἡμῶν πάντων ἀκαταίσχυντος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (α' 38-56).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπε· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γάρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα ...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Παναχράντου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Νύκτωρ ὁ Ἀρχάγγελος, τῷ Μοναχῷ ὡς ἐπέστη, ἤσε τὰ προοίμια, τοῦ ἁγίου ὕμνου σου Ἀειπάρθενε· νῦν ἡμεῖς Δέσποινα, πίστει παρεστῶτες, τῇ Εἰκόνι σου προσάδομεν, ὕμνους βοῶντές σοι· Ἄξιόν ἐστι μακαρίζειν σε, τὴν μόνην παμμακάριστον, καὶ Θεοῦ Μητέρα τὴν ἄχραντον. Ἀλλὰ Θεοτόκε, βοήθεια ἡμῶν καὶ προσφυγή, μὴ διαλίπῃς παρέχουσα, ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Ὁ Ἱερεὺς

Σῶσον ὁ Θεὸς τῶν λαόν σου...

Ὁ Χορός· Κύριε, ἐλέησον· δωδεκάκις (ἀνὰ τρεῖς).

Ὁ Ἱερεὺς.

Ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς σοῦ Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥήμασι τοῦ Ἀγγέλου, πειθαρχοῦντες Παρθένε πιστῶς προσπίπτομεν, τῇ θεῖα σου Εἰκόνι, ἐν ἣ πρώτον ἐψάλη, ὁ σὸς ὕμνος καὶ κράζομεν· Ἄξιον ὄντως ἐστίν, ὑμνεῖν σε εἰς αἰῶνας.

Ἡ πληθὺς Μοναζόντων, ὁμοφώνως βοῶμέν σοι Παναμώμητε, τὸ Ἄξιόν ἐστὶ σοι, δοξάζειν καθ' ἐκάστην, τῇ σωζούσῃ ἐκάστοτε, τὸν κληρὸν σου τὸν σεπτόν, ἐκ πάσης ἐπηρείας.

Γνωστὸν γέγονε πᾶσι, τὸ ἐν Ἄδειν Παρθένε ἔργον ἐξαίρετον· διὸ τῆς σῆς προνοίας, κηρύττομεν τὴν χάριν, ὁμοφώνως κραυγάζοντες· χαῖρε Παρθένε Ἀγνή, τοῦ Ἄθω προστασία.

Ἐν ναῷ τοῦ Πρωτάτου, τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα μετεκομίσαντο, ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ· ἡ πίστει παρεστῶτες, Θεοτόκε βοῶμέν σοι, Χαῖρε Παρθένε Ἀγνή, τοῦ Ἄθω προστασία.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ῥημάτων θείων, ἐνωτισθεῖς τοῦ Ἀγγέλου, Παναμώμητε ὁ εὐλαβῆς μονάζων, ἤσε γηθοσύνης, τὸν θαυμαστὸν σου ὕμνον.

Ἄπας προστρέχων, τῇ θαυμαστῇ σου Εἰκόνι, ἣτις Ἄξιόν ἐστι λέγεται Κόρη, πληροῦται εὐφροσύνης, λαμβάνων τὰς αἰτήσεις.

Σὲ θεῖον ὄρμον, ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου, ἐπιστάμενοι προστρέχομέν σοι πίστει, καὶ παντοίας ζάλης, λυτρούμεθα Παρθένε.

Ἴδε Παρθένε, ἡμᾶς ἐν ὄμματι θείῳ, τοὺς προσπίπτοντας τῇ θεῖα σου Εἰκόνι, καὶ ἐκδεχομένους, ἐκ ταύτης τὴν σὴν χάριν.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μητράνανδρε Παρθένε, ὡς μανναδόχον στάμνον, τὴν σὴν ἁγίαν Εἰκόνα κατέχοντες, τῆς σῆς προνοίας τὸ μάννα ἀεὶ καρπούμεθα.

Οἱ πίστει σου τῇ θεῖα, σπεύδοντες Εἰκόνι, ἐν ἣ ὁ Ἄγγελος ἤσε τὸν ὕμνον σου, πάσης ἀνάγκης Παρθένε θᾶπτον ρυόμεθα.

Ἵμνεῖ ἅπας ὁ Ἄθως, καθ' ἐκάστην ὥραν, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ Παναμώμητε, σὺν τῷ Ἄγγέλῳ τὸ Ἄξιόν ἐστι ψάλλων σοι.

Ἵψίστου θεῖε θρόνε, Κεχαριτωμένη, Ὅρος τοῦ Ἄθω τὸν ἅγιον κλῆρόν σου, σκέπε καὶ σῶζε ἀπαύστως ἐκ πάσης θλίψεως.

Καὶ εὐθύς.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀιμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ θυμιᾷ ὁ Ἱερεὺς τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸν λαόν, ἢ τὸν οἶκον, ὅπου ψάλλεται ἡ Παράκλησις· καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὰ παρόντα Τροπάρια.

Χάριν ἀναβλύζει διηνεκῆ, ἡ θεῖα Εἰκὼν σου, ἐν ἣ πρώτον ὁ Γαβριήλ, ἤσε σου τὸν ὕμνον, ἐν παραδόξῳ τρόπῳ, ἦν προσκυνοῦντες Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Χαίρει ὁ Πρωτάτου θεῖος ναός, ἔχων ἐν ἀδύτοις, τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ὠνομασμένην, Ἄξιόν ἐστι Κόρη, ἣ πίστει προσιόντες σὲ μεγαλύνομεν.

ᾠφθη ξένη θεὰ ὁ Γαβριήλ, καὶ τὸν ἀποροῦντα, καθωδήγησε μοναστήν, ἄδειν καὶ ὕμνεῖν σε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ ἐν πλαξὶ τὸν ὕμνον ξένως ἐτύπωσε.

Πάση εὐλαβείᾳ τε καὶ σπουδῇ, ἤραν ἐκ τοῦ Ἄδειν, τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, καὶ ταύτην Παρθένε, ναῶ τῷ τοῦ Πρωτάτου, ἐνίδρυσαν ἐν θρόνῳ, ὡσπερ βασιλίσσαν.

Πᾶσιν ὁ ἐνήργησας θαυμαστῶς, ἐν Ἄδειν Παρθένε, ἐν τῷ Ὅρει σου τῷ σεπτῷ, ἐμφανὲς κατέστη, καὶ πᾶσα Ἐκκλησία, τὸ Ἄξιόν ἐστὶ σοι, ψάλλει ἐκάστοτε.

Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα ἀσφαλές, ἔσο Θεοτόκε, τῷ σῷ κλήρῳ τῷ εὐαγεῖ, πίστει καὶ ἀγάπῃ, ἀπαύστως ἀφορῶντι, πρὸς τὰς θαυματοβρύτους, θείας Εἰκόνας σου.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἄγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν. Τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, ψάλλοντες πολλῇ εὐλαβείᾳ, τῇ Θεομήτορι, ἅπαντες προσπέσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν, τὴν αὐτῆς χαριτόβρυτον, καὶ θείαν Εἰκόνα, πάντας ἀγιάζουσαν Ἁγίῳ Πνεύματι· Δέσποινα αὐτῇ ἐκβοῶντες, πλήρου τὰς δεήσεις ἀπάντων, τῶν ἀτενιζόντων τῇ πρεσβείᾳ σου.

Δίστιχον.

Ἄξιόν ἐστιν ἀνυμνεῖν σε Παρθένε
Γεράσιμος βοᾷ θερμῶς σοι προσπίπτων.